

дървета; често на ръцѣ имъ ся сливаше и падаше капка по капка кръвъ. Слънце-то бѣше ся вече отдалечило отъ златны-тѣ си врата на истокъ; неговы-тѣ свѣтливы зары едва пронизватъ прѣзь гж-сты-тѣ листа на високи-тѣ горскы дървета, за да озарятъ и удушеватъ тыя щастливы хора. Тѣ удояватъ силы-тѣ си, подканятъ и подкрѣпляютъ двама-та си освобождены другары, като ги запазватъ и отварятъ имъ отзадъ и отпрѣдъ пѣть. Тѣмъ е мѣчно и тѣжко, женска слабость ги надвива, нѣ мысль, че тамъ ги чака вече пълна свобода и още... още... навиваше сичко и тѣ вярватъ и борятъ напрѣдъ.

Слънце-то е вече насрѣдъ само-то небе, то едва промича сега тъкы-тѣ си зары, право на връхъ главы-тѣ на уморѣны-тѣ ни пѣтници. Бѣднички! тѣ не поглѣдватъ на горѣ да видятъ, че вече пладнѣ заминува; потъ, размѣсенъ тукъ тамъ съ кръвъ, ся рони по тѣхны-тѣ издрасканы лица; нѣ това нищо, тѣ вярватъ и глѣдатъ напрѣдъ, на единъ мысль, на единъ предѣлъ.

Нѣ слабость-та ги вече надви и трѣбаше да си отпочинѣтъ.

— Побратиме Желе,—изрече Василь,—дѣ да си починемъ малко, защо-то ся много уморихме.